

Sygn. akt I PK 133/11

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa T. C.

przeciwko S. S. Spółce z o. o.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 lutego 2012 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 lutego 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2011 r., Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 lutego 2010 r., w sprawie przeciwko S. S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą o zapłatę.

Od wyroku Sądu Okręgowego powód wniósł skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadnił potrzebą wykładni art. 356 § 2 k.c. celem wyjaśnienia, czy "dochodzi do spełnienia świadczenia przez osobę trzecią, w sytuacji kiedy spełnia ona to świadczenie z tytułu prawnego innego, niż łączący wierzyciela z dłużnikiem, jak również własnym imieniem i na własną rzecz, w szczególności jeżeli stosunek prawny łączący osobę trzecią z wierzycielem został

po spełnieniu świadczenia uznany za nieważny". Skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego oraz o przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powód twierdzi, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 356 § 2 k.c. w celu wyjaśnienia zagadnienia prawnego odnoszącego się do spełnienia świadczenia przez osobę trzecią. Skarżący - formułując wątpliwość dotyczącą interpretacji tego przepisu i powołując się na tezę drugą wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2010 r., IV CSK 239/10, LEX nr 737285) - odniósł ją do sytuacji, w której osoba trzecia spełnia świadczenie, działając we własnym imieniu i na własną rzecz, w wykonaniu własnego nieważnego zobowiązania. Tymczasem Sąd pierwszej instancji ustalił, że powód uzyskiwał wynagrodzenie za pracę w dwóch częściach. Pierwszy przelew otrzymywał do 10-tego dnia miesiąca w kwocie odpowiadającej warunkom finansowym wynikającym z pisemnej umowy o pracę zawartej z pozwaną, natomiast drugi przelew - w kwocie zmiennej - otrzymywał od Agencji S.S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (zleceniodawcy) do 20-tego dnia miesiąca, przy czym nie przedkładał żadnych rachunków potwierdzających wykonanie przez niego usług w ramach podpisanej z tym podmiotem umowy zlecenia. Sąd odwoławczy uzupełnił ocenę prawną i stan faktyczny sprawy o ustalenie, zgodnie z którym powód (wierzyciel) był zobowiązany przyjąć świadczenie (wynagrodzenie) wypłacane mu przez osobę trzecią (Agencję S. S.), bowiem ten podmiot był wyłącznie płatnikiem wynagrodzenia za pracę, jakie przysługiwało powodowi z tytułu stosunku pracy łączącego go ze stroną pozwaną. Tak więc wypłata powodowi wynagrodzenia (świadczenia pieniężnego) przez Agencję S. S., nie była dokonywana w imieniu własnym tego podmiotu, lecz w imieniu i na rzecz

pracodawcy powoda. Tymi ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia Sąd Najwyższy jest związany w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c. W konsekwencji należy uznać, że przedstawiona we wniosku o rozpoznanie skargi kasacyjnej kwestia prawna dotycząca wykładni art. 356 § 2 k.c. jest oderwana od stanu faktycznego sprawy.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z powołaniem się na zagadnienie prawne prowadzące do rozbieżnych ocen, powinno przedstawiać argumenty, które nie są oderwane od podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia będącego przedmiotem kontroli kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 135; z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037, z dnia 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753, z dnia 8 stycznia 2008 r., I UK 277/07, LEX nr 449015 oraz z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Skoro więc przedstawione we wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie prawne dotyczące wykładni art. 356 § 2 k.c. jest nieadekwatne do poczynionych ustaleń faktycznych oraz ich kwalifikacji prawnej przez Sąd drugiej instancji, to nie może stanowić skutecznej przesłanki warunkującej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z powołanych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.